

Arrest

nr. 214 023 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 164 713 van 24 maart 2016, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: K. (..)

voornaam: H. (..)

geboortedatum: 31.05.1981

geboorteplaats: Gabes

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, ALIAS:

A. A.H. (..) – 31/05/1989 – België

K. H. (..) – 31/05/1981 – Marokko

K.H. (..) – 31/07/1978 – Tunesië

A. A. H. (..) – 00/00/0000 – Italië

A. A. H. (..) – 31/05/1989 – Tunesië

A. A. (..) – 31/05/1985 - Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Ten laste van betrokkene werden reeds verschillende PV's opgemaakt: PV: AN.43.LB.033532/2016 - PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen; PV: TN.53.L2.00027214 – PZ Moeskroen wegens aanmatiging van naam, bedreiging en schending van de eer; PV:TN.53.L2.01034612 – PZ Moeskroen wegens bedreiging zonder bevel of voorwaarde.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 17.11.2015 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend. Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.02.2016 verworpen door de DVZ.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door meermaals een andere identiteit en/of nationaliteit op te geven. Zo gaf hij ten aanzien van politiediensten al de volgende aliases op: A. A. H. (..) – 31/05/1989 – België;

K. H. (..)– 31/05/1981 – Marokko; K. H. (..) – 31/07/1978 – Tunesië; A. A. H. (..) – 00/00/0000 – Italië;

A.A. H. (..) – 31/05/1989 – Tunesië; A. A. (..) – 31/05/1985 – Tunesië. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Ten laste van betrokkene werden reeds verschillende PV's opgemaakt: PV: AN.43.LB.033532/2016 - PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen; PV: TN.53.L2.00027214 – PZ Moeskroen wegens aanmatiging van naam, bedreiging en schending van de eer; PV:TN.53.L2.01034612 – PZ Moeskroen wegens bedreiging zonder bevel of voorwaarde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 28.11.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene trad op 14.02.2009 in Tunesië in het huwelijk met een Belgische onderdane (P. D. (..), geb. 09.01.1979. Zijn aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging werd geweigerd. Betrokkene reisde toch naar België in het bezit van een Italiaanse reisvergunning.

De huwelijksakte met Mevr D. (..) werd vervolgens voorgelegd ter erkenning bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deurne (Antwerpen). Op 07.08.2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deurne (Antwerpen) het huwelijk te erkennen nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk te laten registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van verblijfsrecht. Deze beslissing werd bevestigd in beroep bij vonnis d.d. 15.10.2015 door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

De weigering tot erkenning van betrokkenes huwelijk met Mevr D. (..) alsook het arrest van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen dat het beroep tegen deze weigering verwerpt, vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als Mevr D. (..) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het feit dat betrokkene en Mevr D. (..) de weigering tot erkenning van het huwelijk nu trachten te omzeilen door op 03.12.2015 een verklaring van wettelijke samenwoning in te dienen in Antwerpen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze procedure geeft aan betrokkene bovendien, aangezien hij sedert 17.11.2015 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, volgens de omzendbrief van 17.09.2013 geen recht op verblijf of bescherming tegen gedwongen verwijdering. Indien deze procedure er toe zou leiden dat de wettelijke samenwoning van betrokkene en Mevr. D. (..) alsnog mag geregistreerd worden, staat het betrokkene vrij om een intrekking van het inreisverbod en een visum met het oog op gezinshereniging te vragen.

Ten laste van betrokkene werden reeds verschillende PV's opgemaakt: PV: AN.43.LB.033532/2016 - PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen; PV: TN.53.L2.00027214 – PZ Moeskroen wegens aanmatiging van naam, bedreiging en schending van de eer; PV:TN.53.L2.01034612 – PZ Moeskroen wegens bedreiging zonder bevel of voorwaarde.

Op 15.03.2016 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van Mevr. D. (..), die zelf de politie verwittigde. In het licht van bovenstaande vaststellingen lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene een positieve invloed heeft op het gezinsleven van Mevr. D. (..) en haar 3 kinderen.

Naar aanleiding van een administratieve aanhouding wegens illegaal verblijf door de politie van Moeskroen op 30.06.2013 werd aan betrokkene een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Naar aanleiding van een administratieve aanhouding wegens illegaal verblijf door de politie van Antwerpen op 28.11.2014 werd aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 05.12.2014 het grondgebied te verlaten.

Op 17.11.2015 werd aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar betekend. Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.02.2016 verworpen door de DVZ.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door meermaals een andere identiteit en/of nationaliteit op te geven. Zo gaf hij ten aanzien van politiediensten al de volgende aliasen op: A. A. H. (..) – 31/05/1989 – België; K. H. (..) – 31/05/1981 – Marokko; K. H. (..) – 31/07/1978 – Tunesië; A. A. H. (..) – 00/00/0000 – Italië; A. A. H. (..) – 31/05/1989 – Tunesië; A. A. (..) – 31/05/1985 – Tunesië

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden om de overname te vragen aan Tunesië.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door meermaals een andere identiteit en/of nationaliteit op te geven. Zo gaf hij ten aanzien van politiediensten al de volgende aliasen op: A. A. H. (...) – 31/05/1989 – België; K. H. (...) – 31/05/1981 – Marokko; K. H. (...) – 31/07/1978 – Tunesië; A. A. H. (...) – 00/00/0000 – Italië; A. A. H. (...) – 31/05/1989 – Tunesië; A.A. (...) – 31/05/1985 – Tunesië. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Ten laste van betrokkene werden reeds verschillende PV's opgemaakt: PV: AN.43.LB.033532/2016 - PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen; PV: TN.53.L2.00027214 – PZ Moeskroen wegens aanmatiging van naam, bedreiging en schending van de eer; PV:TN.53.L2.01034612 – PZ Moeskroen wegens bedreiging zonder bevel of voorwaarde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 28.11.2014.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing werd bij arrest nr. 164 713 van 24 maart 2016 verworpen.

1.3. Op 12 juli 2016 werd de verzoekende partij vrijgesteld met de instructie onmiddellijk gevolg te geven aan voormeld bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Uit recente informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoekende partij op 2 juni 2018 door de politie te Antwerpen werd aangetroffen, nog steeds illegaal verblijvend op het grondgebied. Naar aanleiding hiervan herbevestigt de dienst vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Wat betreft het luik *“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* wijst de Raad erop dat de beroepsprocedure thans een annulatieberoep betreft en hieraan geen vordering tot schorsing is vastgeknoopt. Dit laatste is bovendien ook uitgesloten gelet op het arrest nr. 164 713 van 24 maart 2016 waar de Raad de vordering tot schorsing heeft verworpen. Artikel 39/82, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet verbiedt immers dat de vreemdeling, eenmaal hij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingeleid, nadien nogmaals een vordering tot schorsing kan indienen. De enige uitzondering daarop betreft het gestelde in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, met name wanneer de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou afgewezen zijn omdat het uiterst dringend karakter niet werd aangetoond. Deze uitzonderingsgrond vindt in deze evenwel geen toepassing daar de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen bij gebrek aan schending van enig opgeworpen hogere rechtsnorm en het gegeven dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet was aangetoond.

Voor zover de verzoekende partij aldus een *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* aanvoert in het verzoekschrift, is dit niet dienstig.

2.2. Verzoekende partij betoogt voorts als volgt in de synthesesmemorie:

“2.1. Eerste middel

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 bepaalt uitdrukkelijk: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de rechtsleer wordt het volgende gezegd:

"Voor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens artikel 62 Vw. Voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepaling(-en) van artikel 7 Vw. (art. 8 Vw.), of de betreffende bepaling voor de overige gevallen. T.g.v. de uitdrukkelijke motiveringswet dient de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen1 Verweerster beperkt zich in de bestreden beslissing tot het stellen dat verzoeker:

- niet over de vereiste documenten beschikt;

- het beroep tot nietigverklaring van het inreisverbod verworpen is door DVZ??? Wat bedoelt verweerster hiermee? DVZ heeft toch geen bevoegdheid tot verwerping van nietigverklaring inreisverboden?

- geen gevolg heeft gegeven aan vorig bevel om het grondgebied te verlaten??? Welk vorig bevel bedoelt verweerster? Het vorig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dd. 17 november 2015 werd naar aanleiding van de door verzoeker ingestelde procedures ingetrokken, zie stukken 8 en 9.

Op 17 november 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering en inreisverbod betekend. Tegen deze beslissing werden volgende procedures gestart:

- Procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – op 25 november 2015 heeft uw Raad in deze procedure een positief schorsingsarrest geveld (stuk 11).

- Procedure houdende een beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten – verworpen wegens intrekkingsbeslissing (stuk 8 en 9);

- Procedure houdende een beroep tot nietigverklaring van het inreisverbod – verworpen wegens intrekkingsbeslissing (stuk 8 en 9);

Bij schrijven van 28 december 2015 van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt het volgende meegedeeld:

"Meester,

Refererend naar het verzoekschrift tot nietigverklaring dat u op 20.11.2015 en 17.12.2015 heeft neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wens ik u op de hoogte te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken besloten heeft om de beslissingen dd. 17.11.2015 (13 septies en 13 sexes) in te trekken" (stuk 8)

Ook Uw Raad werd bij schrijven van 28 december 2015 van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van de intrekking van de beslissingen dd. 17/11/2015 (stuk 9).

Waarom de bestreden beslissing nu spreekt over

[...]

Pg. 1 bestreden beslissing;

Op pagina 2 van de bestreden beslissing spreekt verwerende partij dan weer over totaal iets anders, dat mn het laatste bevel gegeven werd op datum van 28.11.2014:

[...]

Op pagina 2 onder de titel "terugleiding naar de grens" wordt dan herhaald door verwerende partij dat het beroep tot nietigverklaring van het inreisverbod dd. 17.11.2015 "verworpen werd door DVZ".

[...]

Onder de titel vasthouding op pagina 3 wordt door verwerende partij herhaald:

Dit terwijl het laatste bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 17 november 2015 waartegen de nodige beroepsprocedures werden ingediend. En waarbij naar aanleiding van bovengenoemde procedures een schorsing van het bevel werd bekomen.

De procedures tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod hebben dan aanleiding gegeven tot intrekking van deze beslissing door DVZ zelf (stukken 8 en 9).

De beroepen tegen het bevel dd. 17/11/2016 en het inreisverbod werden door uw Raad verworpen omdat de beslissingen ingetrokken zijn. De beslissingen zijn met andere woorden uit het rechtsverkeer verdwenen. Dus wat verweerster nu tracht te beweren als zijnde dat er nog een inreisverbod is dewelke van kracht is is strijdig met haar eigen intrekkingsbeslissing van 28/12/2015.

Verzoeker stelt dat verweerster naar het familieleven verwijst maar in negatieve zin. Verzoeker zou voor slagen en verwondingen ten aanzien van zijn echtgenoot aangehouden zijn (zie hierna). En dan besluiten dat verzoeker geen positieve invloed heeft op de familie. Verder wordt absoluut niets vermeld over het familieleven van verzoeker. Verweerster blijft op ernstige wijze in gebreke om het familieleven te motiveren. Verweerster bleef in haar vorige bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 17.11.2015 – dewelke door uw Raad geschorst werd bij uiterst dringende noodzaak (stuk 11)- het familieleven te motiveren en doet dit opnieuw.

Zoals in het feitengedeelte uiteengezet is verzoeker sedert 2009 met mevrouw D. (..) gehuwd en wonen zij al geruime tijd samen. Het samenwonen van verzoeker met zijn echtgenote wordt ontegensprekelijk aangetoond door de procedure tegen Woonhaven bij de Raad van State, gekend onder Ref: G/A 215.289/X – 16179 (stuk 5).

Zij vormen een gezin in de zin van het EVRM. De echtgenote van verzoeker heeft drie kinderen die een zeer sterke band hebben opgebouwd met verzoeker. De kinderen weten niet wat er gaande is en vragen voortdurend naar verzoeker.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben op dit ogenblik een procedure lopen bij het Hof van Beroep te Antwerpen inhoudende de erkenning van een buitenlandse akte van huwelijk. De procedure is nog steeds hangende voor het Hof van Beroep te Antwerpen en staat er gekend onder het rolnummer 2015/FA/874 . De pleitzitting is voorzien voor 20 december 2016 voor de 3de kamer om 10u30 (stuk 4). Op geen enkele wijze wordt dit vermeld in de bestreden beslissing (zie hierna).

Daarnaast heeft mevrouw D. (..) en de heer K. (..) een aanvraag wettelijke samenwoning gedaan in afwachting van de uitspraak van het Hof van Beroep inzake erkenning van hun huwelijk. Verweerster beweert in haar nota dat deze wettelijke samenwoning aangewend wordt om de procedure erkenning huwelijk te omzeilen hetgeen manifest onjuist is. Verzoeker en zijn echtgenote zijn deze procedure gestart omdat zij al geruime tijd samenwonen en wensten deze slechts te officialiseren.

Verzoeker en zijn echtgenoot en de kinderen houden van mekaar en kunnen mekaar niet missen. Verzoeker en zijn echtgenoot hebben al zoveel tijd met mekaar doorgebracht en elke dagdagelijkse activiteit wordt samen gedaan. Ook de kinderen naar school brengen en afhalen wordt door verzoeker gedaan, gezien de echtgenote van verzoeker aan een ziekte lijdt (zie hierboven).

De echtgenote van verzoeker schrijft uitgebreid over hun relatie en dat zij verzoeker niet kwijt wenst te raken (stuk 10) Op 15 maart 2016 ontstond er een ruzie tussen verzoeker en zijn echtgenote waarop de echtgenote de ambulance opbelde. De echtgenote stelt dat het manifest onjuist is dat de bestreden beslissing vermeldt dat zij de politiediensten heeft gebeld. Zij ontkent dit met klem. De echtgenote van verzoeker zegt dat zij enkel de 112 heeft gebeld en zeker niet de politiediensten. De echtgenote van verzoeker zegt dat ze gewoon in paniek was omdat er een uit de hand gelopen ruzie was tussen echtgenoten maar dat er zeker geen slagen of verwondingen zijn. De echtgenote van verzoeker zegt dat zij hierover ook op geen enkel ogenblik een verklaring heeft afgelegd. De echtgenote van verzoeker zegt dat er ook geen medische vaststellingen in deze zin werden gedaan. Zowel verzoeker als zijn echtgenote wensen te weten waarop de politie zich baseert om te stellen dat er slagen en verwondingen zijn. Welke medische vaststellingen zijn er gedaan? De echtgenote van verzoeker heeft gewoon naar aanleiding van de paniek een kalmeringsmiddel gekregen en is naar huis mogen terugkeren. De echtgenote van verzoeker zegt dat het de politie is die haar hardhandig en niet-correct heeft aangepakt. De echtgenote van verzoeker zegt dat verzoeker al geruime tijd door de politie wordt geïnterviewd, zeker sinds hij is ingeschreven bij haar op het adres van Woonhaven.

Verder heeft de echtgenote van verzoeker nog een bijkomende verklaring afgelegd bij de politie over de feiten van 15 maart 2016 waarbij zij uitdrukkelijk ontkent dat zij geslagen werd door haar echtgenoot. De politie en verweerster heeft de gebeurtenissen van 15 maart 2016 dankbaar omgevormd tot feiten van slagen en verwondingen om verzoeker te doen uitwijzen.

In een schrijven aan uw Raad (stuk 10) doet de echtgenote van verzoeker haar verhaal aangaande hetgeen gebeurd is op 15 maart jl.

Beste

Bij deze wil ik vragen om aub mijn man niet terug te sturen naar Tunesie.

Hij is mijn hele leven voor mij, en een goede stiefvader voor de kinderen.

Ze zien hem als hun vader aangezien ze hun echte vader niet veel zien. Mijn man is mijn steun en toeverlaat, zonder hem heb ik geen leven.

Hij helpt mij veel in het huishouden, kookt voor ons, helpt me met de kids. Hij brengt ze naar school en helpt ze mee opvoeden. Vroeger was ik zwaar depressief maar sinds ik Hamdi in mijn leven heb, is mijn leven veel rooskleuriger. Ik ben nog steeds chronisch ziek en vooral zijn hulp met de kinderen maakt mijn leven gemakkelijker.

Voor mij is het echt een ramp als hij terug wordt gestuurd naar Tunesie. Dan ga ik er echt aan onderdoor. Ik wil hem niet kwijt, en ook de kinderen willen hem niet kwijt.

En ja, zoals ieder koppel maken we wel een ruzie.

Zoals vorige dinsdag, toen mijn man zei dat hij naar Frankrijk wou om daar te gaan werken, omdat hij het beu is om hier altijd zonder geld te zitten.

Ik ben daar heel kwaad voor geworden en de ruzie is geëscaleerd.

Ik wil namelijk niet dat mijn man me in de steek laat want zonder hem voel ik me verloren. Dus kunt u zich misschien voorstellen hoe erg het voor me is om nu zonder hem te leven? Nu hij in het centrum zit.

Ik wou dus enkel de ambulance bellen, maar zij hebben ook de politie gebeld. In het ziekenhuis heeft de politie zowel mij als mijn man hard aangepakt (zie foto van mijn arm) en zich heel racistisch tegen over ons opgesteld. Daarom hebben ze ook de officier van justitie opgebeld, die gezegd had dat ze mijn man naar het bureau moesten mee nemen. Mijn man had nochtans de papieren getoond van ons lopende samenwoningscontract en de politie zei dat dit niets waard was, terwijl ze zover ik weet, hem normaal niet mogen oppakken zolang de procedure wettelijke samenwoonst lopende is.

Normaal weten we begin mei of het wordt goedgekeurd of niet.

We hebben al een aantal keer controle gehad van de wijkagent en het ziet er goed uit wat betreft de aanvaarding van onze samenwoonst.

Maar als mijn man wordt terug gestuurd, dan zijn we daar niets mee. Verder hebben we ook een procedure lopen in hoger beroep i.v.m. de erkenning van ons huwelijk. Deze komt voor in december.

Zonder mijn man hier maken we niets van kans op aanvaarding van ons huwelijk. Hij zou ook zijn zegje moeten kunnen doen op de rechtbank.

Zoals ik al geschreven heb, maakt ieder koppel wel eens ruzie, alleen ben ik zo dom geweest om er hulp bij te roepen terwijl dat echt niet nodig was. Een ruzie duurt een dag en de dag nadien is alles weer goed. Onze liefde voor elkaar is heel groot.

Ik reageer jammer genoeg vaak te impulsief. En dit was niet de eerste keer.

Zowel toen hij in november in Brugge en Merksplas zat ben ik Hamdi gaan bezoeken, en ik ben hem ook gaan bezoeken in het centrum waar hij nu zit, samen met mijn jongste zoontje Ayoub. We telefoneren ook de hele tijd met elkaar.

Ook is zijn vader, die voor hem heel veel betekende, gestorven in december en heeft mijn man er toch voor gekozen om bij mij te blijven, ondanks dat zijn familie in Tunesie hem echt nodig had.

Sinds kort volgt Hamdi Nederlandse les bij Ik Elckerijk hier in Antwerpen. Het heeft lang geduurd voor hij ergens kon les volgen, terwijl hij dat al langer wou om beter te communiceren met de kinderen.

Maar zonder papieren kun je bijna nergens terecht.

Hij werkt dus aan zijn toekomst hier en wilt zich helemaal integreren.

Het enige wat we willen is gewoon gelukkig kunnen samen zijn.

We zijn in november een week uit elkaar gerukt, laat het aub deze keer niet definitief zijn. Anders komt de optie naar Tunesie wonen wel in zicht, wat dan niet zo leuk is voor de kinderen, maar na 9 jaar huwelijk willen we elkaar niet meer kwijt, ondanks de ups en downs die er geweest zijn, de vele stress, de zware procedures erkenning huwelijk.

Geef ons aub de kans om hier samen gelukkig te kunnen zijn.

Dit is het enige wat ik wens.

We vormen een gezin samen, ruk aub dit gezin niet uit elkaar.

Ook de kinderen missen Hamdi enorm.

Er zitten hierbij ook enkele foto's met de kinderen en een foto samen met mijn familie. Ook zij hebben mijn man aanvaard en hij is welkom bij hen en vinden het erg dat hij nu weer is opgepakt.

Met hoogachting, “

In bovengeciteerd schrijven zet de echtgenote van verzoeker heel duidelijk uiteen wat er gebeurd is op 15 maart jl. en wat verweerster verkeerdelijk aanwendt als slagen en verwondingen om verzoeker op basis daarvan uit te wijzen. De echtgenote van verzoeker zegt dat zij nog een uitnodiging heeft gekregen om op vrijdag 25 maart as. verhoord te worden over hetgeen gebeurd is op 15 maart jl. De echtgenote van verzoeker heeft omtrent die feiten nog geen verklaring afgelegd.

Ook de kinderen van de echtgenoot houden heel veel van verzoeker en zijn meer dan gehecht aan hem (zie bijgevoegde foto's). Het is strijdig met het belang van het kind om plotseling verzoeker uit het gezin weg te nemen. De kinderen hadden uiteindelijk een vaderfiguur die hen de nodige stabiliteit, affectie en genegenheid kon geven. De kinderen gaan regelmatig op bezoek bij verzoeker in het opvangcentrum. Dat verweerster de band tussen verzoeker en zijn stiefkinderen miskent doet de waarheid geweld aan.

Een negatie van alle positieve elementen in het familielevens van verzoeker, door verweerster maakt een ernstige schending uit van bovengenoemde bepalingen. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig

2.2. Tweede middel

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen

(cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven“ noch het begrip „privéleven“. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Zoals hierboven reeds uiteengezet vormt verzoeker al geruime tijd een gezin met mevrouw D. (..) en haar kinderen. Zij zijn gehuwd en hebben een hechte gezinsband. Dat zij samenwonen kan niet tegengesproken worden. Zij staan bekend bij Woonhaven als zijnde een gezin. Woonhaven heeft zelfs een procedure tegen verzoeker en zijn echtgenote ingediend omdat hij zonder wettig verblijf niet mag wonen in een sociale woning. De procedure is bekend bij de Raad van State onder het rolnummer Ref: G/A 215.289/X – 16179 (stuk 5).

Verwijzend naar hierboven terug, heeft verzoeker en zijn echtgenote tevens een procedure hangende voor het Hof van Beroep te Antwerpen aangaande de erkenning van hun huwelijk (stuk 4). Verzoeker en zijn echtgenote hebben op dit ogenblik een procedure lopen bij het Hof van Beroep te Antwerpen inhoudende de erkenning van een buitenlandse akte van huwelijk. De procedure is nog steeds hangende voor het Hof van Beroep te Antwerpen en staat er gekend onder het rolnummer 2015/FA/874. De pleitzitting is voorzien voor 20 december 2016 voor de 3de kamer om 10u30 (stuk 4).

Daarnaast is er ook de procedure wettelijke samenwoning in afwachting van de erkenning van hun huwelijk.

Verzoeker is gekend door zowel de sociale instellingen als de bureaus als zijnde de vader binnen het gezin. Verzoeker staat in voor het huishouden binnen het gezin en brengt de kinderen naar school en haalt hen terug af. Verzoeker is een onmisbare factor binnen het gezin gezien zijn echtgenote ook aan een ziekte lijdt (zie feitengedeelte).

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Verweerster ontkent deze familiale band ondanks de talrijke bovengenoemde procedures.

De echtgenote van verzoeker bezoekt hem ook samen met de kinderen in het opvangcentrum. Zij brengt regelmatig bezoeken naar het centrum. De echtgenote van verzoeker is ook bereid om verzoeker te volgen naar Tunesië indien hij uitgewezen zou worden. Of dat deze piste in het belang van kinderen is, die de Belgische nationaliteit hebben is een groot vraagteken.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig.”

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.4. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in België verblijft zonder daartoe in bezit te zijn van de vereiste documenten, zijnde een geldig visum. Evenmin betwist zij dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Hoewel voorts uit samenlezing van de stukken van het administratief dossier wel blijkt dat het inreisverbod waarnaar de verwerende partij verwijst, werd ingetrokken en dus als onbestaande moet worden beschouwd, zodat de verwerende partij hier niet dienstig naar kon verwijzen, doet deze vaststelling evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, motieven die het bestreden bevel kunnen schragen, dat het bevel van 28 november 2014 nog in het rechtsverkeer aanwezig is, en dat de verwerende partij tevens het gezinsleven van de verzoekende partij onder de loep heeft genomen waarbij zij geoordeeld heeft dat gelet op de sterke contra-indicaties inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, een terugkeer naar het herkomstland geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Indien de procedures die de verzoekende partij hangende heeft inzake de erkenning van haar huwelijk of wettelijke samenwoning voor haar een positieve afloop zouden kennen, staat het haar nog steeds vrij om op dat ogenblik een visum gezinshereniging aan te vragen.

2.8. De kritiek van verzoekende partij inzake het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2015 is aldus niet dienstig om afbreuk te doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing zoals in voorgaand punt vermeld en die afdoende zijn om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

2.9. Verzoekende partij uit voorts kritiek op de beoordeling van de verwerende partij inzake haar gezinsleven.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.10.1. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied. In essentie komt de motivering neer op het feit dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven, gelet op de vele contra-indicaties in het dossier dienaangaande, niet aanvaardt. Daarenboven blijkt dat de politie op 15 maart 2016 is moeten tussenkomen naar aanleiding van slagen en verwondingen die de verzoekende partij aan haar echtgenote heeft toegebracht zodat de verwerende partij ook van oordeel is dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij een positieve invloed heeft op het gezinsleven van mevrouw D. en haar kinderen.

2.10.2. Uit nazicht van het administratief dossier kan de Raad de verwerende partij volgen waar de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote niet aanvaardt.

Een overzicht van de feiten leert op het eerste zicht immers het volgende:

- Verzoekende partij is op 14 februari 2009 in Tunesië gehuwd met de Belgische mevrouw D. nadat zij aan elkaar werden voorgesteld via een vriendin van mevrouw D. die tante is van de verzoekende partij.
 - Nadat mevrouw D. gevraagd had om de visumaanvraag van de verzoekende partij te weigeren omdat ze ervan overtuigd was dat verzoekende partij “*enkel uit was op papieren*” om naar België te kunnen komen, werd de visumaanvraag op 30 november 2009 ook effectief geweigerd.
 - Op 25 februari 2010 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand ook tot voorlopige weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.
 - Op 18 oktober 2010 wordt de samenwoning vastgesteld tussen mevrouw D. en een andere vreemdeling, G.B., dit naar aanleiding van een aangifte van wettelijke samenwoning.
 - Op 27 mei 2011 mailt mevrouw D. naar het bestuur stellende dat verzoekende partij in België zit en dat zij door verzoekende partij wordt lastiggevallen, dit terwijl zij samenwoont met haar nieuwe partner, G.B.
 - Op 30 juni 2013 wordt de verzoekende partij door de politie gehoord in kader van illegaal verblijf. Verzoekende partij stelt op dat moment dat zij sinds 2012 bij een andere vrouw dan mevrouw D. verblijft die haar partner is en dat zij gevraagd heeft haar huwelijk met mevrouw D. in Tunesië te annuleren. Zij wenst te huwen met haar nieuwe partner.
 - Op 7 augustus 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk van verzoekende partij en mevrouw D. in te schrijven nadat beiden verklaard hebben thans samen te wonen.
 - Op 28 november 2014 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.
 - Op 15 oktober 2015 verklaart de rechtbank van eerste aanleg het beroep van verzoekende partij en haar echtgenote ongegrond en beslist dat er in casu geen sprake is van een werkelijk huwelijk.
- In dit vonnis oordeelde de rechtbank van eerste aanleg ondermeer als volgt:

“(..)Door het Openbaar Ministerie dient aannemelijk gemaakt te worden dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap, doch dat minstens door één van de echtgenoten enkel het verkrijgen van het verblijfsrecht wordt beoogd.

3.2. Toepassing

In deze zaak zijn er naar het oordeel van de rechtbank een heel aantal elementen voorhanden waaruit kennelijk kan afgeleid worden dat er sprake is van een schijnhuwelijk in hoofde van verzoekers, dat slechts werd aangegaan met het oog op verblijfsrecht voor één van hen.

Mevrouw D. (..) is Belgische. De heer K. zou door een huwelijk met haar een duurzaam verblijfsrecht kunnen bekomen. Verzoekers gaven in hun verhoren aan dat een verblijfsrecht in België voor mijnheer wordt beoogd. Deze verblijft sedert jaren illegaal in België en wenst zijn toestand te regulariseren.

Uit het dossier blijken onder meer nog volgende gegevens:

-Het betreft een gearrangeerd huwelijk, door toedoen van een tante van mijnheer.

-Verzoekers hebben elkaar voorafgaand aan het huwelijk slechts zeer beperkt in persoon ontmoet. Onmiddellijk na de eerste ontmoeting werd tot een huwelijk besloten. Het huwelijk werd aangegaan tijdens de tweede ontmoeting, amper drie maanden later

-Mevrouw verklaarde in 2010 dat de heer H. (..) slechts zeer gebrekkig Frans sprak en ook zij zelf had het daar moeilijk mee, zodat geen gemeenschappelijke taal bestond. De diensten belast met het onderzoek bij visumaanvragen konden eveneens vaststellen dat mijnheer zo goed als geen Frans sprak. Verzoekers konden dan ook niet met elkaar communiceren. Dat dit nu wel het geval zou zijn, wordt niet bewezen.

-Mijnheer kon bovendien zo goed als geen personalia van mevrouw meedelen.

-Bij het huwelijk werden de tradities niet gevolgd en bleven de familieleden van mevrouw zo goed als afwezig. Het huwelijk blijkt dan ook vooral een formaliteit te zijn geweest

Er was geen feest specifiek naar aanleiding van het huwelijk, enkel een feest naar aanleiding van de overwinning van een plaatselijke voetbalploeg, waarop veel foto's zouden genomen zijn 'voor de ambassade'. Er konden echter geen foto's worden voorgelegd aangezien deze zijn weggegooid na het feest.

-Er werd zeer lang gewacht vooraleer een beroep werd aangetekend tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen. Eén en ander is niet vreemd. Mevrouw nam immers in november en december 2009 uitdrukkelijk het standpunt in dat betreffend huwelijk een schijnhuwelijk was en enkel gericht op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor mijnheer. Zij verzocht de ambtenaar uitdrukkelijk om het huwelijk niet te erkennen of over te schrijven.

-Vanaf augustus 2011 heeft de heer H. dan een relatie onderhouden met een andere Belgische vrouw, R.D.F. (..). De relatie is gestart toen mevrouw D.F. (..) in Tunesië verbleef en ging in België verder nadat de heer H. op haar kosten was overgevlogen. Ook in de eerste maanden maakte zij herhaaldelijk geld over aan hem. De relatie duurde tot deze dame de relatie verbrak. Hij heeft haar daarna nog herhaaldelijk lastig gevallen.

Op 7 februari 2011 ondertekende mevrouw op haar beurt een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer G. (..). Daarmee gaf zij te kennen zichzelf als ongehuwd te aanzien. Op 1 februari 2011 werd ook een zoon geboren van mevrouw en de heer G. (..). Ook de heer G. (..) wenste verblijf te bekomen op grond van die samenwoning.

-in 2005 wenste mevrouw reeds een huwelijk aan te gaan met de illegaal in België verblijvende B. (..). Dit huwelijk werd geweigerd als schijnhuwelijk.

-Mevrouw bevindt zich in een zeer zwakke sociale positie, door haar ziekte, slechte financiële toestand, en het feit dat zij drie kinderen uit verschillende relaties heeft die zij alleen dient op te voeden. Het enkele feit dat mijnheer belooft haar te zullen bijstaan, kan voor haar reden zijn om haar visie op het huwelijk bij te stellen.

-De heer K. (..) is gekend onder verschillende aliasen, zodat geen zekerheid bestaat omtrent zijn ware identiteit. Zolang geen zekerheid bestaat over de identiteit van één van de huwelijkspartners, kan geen wil om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan worden aanvaard in hoofde van de andere partner.

Waar deze indicaties elk op zich misschien onvoldoende bewijs zouden uitmaken van een schijnhuwelijk, maken zij samen daarvan wel voldoende zekere, precieze, gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens uit.

Uit het geheel van de dossiergegevens en de chronologie van de gebeurtenissen, maar ook uit het ontbreken van overtuigende stukken waaruit een duurzame relatie of een gemeenschappelijk leven tussen verzoekers (voor of na het huwelijk) kan worden afgeleid, blijkt naar het oordeel van de rechtbank op voldoende wijze dat verzoekers – ondanks hun formele toestemming – bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Minstens beoogde mijnheer met het huwelijk kennelijk uitsluitend een verblijfsvergunning in België te bekomen.

3.3. Geen tegenbewijs

De bewijsstukken die door verzoekers worden voorgebracht kunnen de voldoende zekere met elkaar overeenstemmende vermoedens niet weerleggen.

Nu geen sprake is van een werkelijk huwelijk, kan geen beroep gedaan worden op schending van de huwelijksvrijheid. (...)

Hier wordt beroep tegen aangetekend, hetgeen volgens de uiteenzetting ter terechtzitting van de advocaat van de verzoekende partij door het hof van beroep verworpen werd.

- Op 17 november 2015 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven alsook een inreisverbod. De Raad schorst het bevel in uiterst dringende noodzakelijkheid waarna zowel het bevel als het inreisverbod door de verwerende partij worden ingetrokken. Het beroep tot nietigverklaring wordt dan ook verworpen.

- Op 3 december 2015 doen de verzoekende partij en haar echtgenote een verklaring van wettelijke samenwoning. Het parket beslist een onderzoek te voeren naar deze wettelijke samenwoning omwille van mogelijke schijnwettelijke samenwoning. De verklaring wordt voorlopig niet geregistreerd in het bevolkingsregister.

- Op 15 maart 2016 komt de politie tussen omwille van opzettelijke slagen en verwondingen van verzoekende partij aan haar echtgenote. Het is de echtgenote die de politie heeft gecontacteerd.

- Op 16 maart 2016 treft de verwerende partij de thans bestreden beslissing.

Het komt niet aan de Raad toe om zich in de beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de verwerende partij maar enkel dat oordeel kennelijk onredelijk of incorrect te vinden wanneer uit nazicht van de stukken van het administratief dossier men de vraag stelt hoe de verwerende partij tot dergelijke beoordeling is kunnen komen.

Gelet op de hoger opgesomde feiten kan de Raad de verwerende partij evenwel volgen waar zij meent dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven tussen verzoekende partij en mevrouw D. Het loutere feit dat verzoekende partij en mevrouw D. verschillende procedures hebben lopen waarbij zij menen dat zij wel degelijk een werkelijke gezinsrelatie hebben, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de verwerende partij. Immers tonen deze procedures op dit moment enkel aan dat de verzoekende partij en mevrouw D. een andere mening zijn toegedaan over hun relatie, maar dit neemt niet weg dat de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij en mevrouw D. kenmerken, tot op heden aantonen dat er in casu geen sprake is van een werkelijke gezinsrelatie. Bovendien stelt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting zelf dat het beroep tegen de weigering van erkenning van het huwelijk werd verworpen door het hof van beroep.

Uit de motieven van het thans bestreden bevel blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen sprake is van een werkelijk beleefd gezinsleven met mevrouw D. - waarbij kan aangenomen worden dat de kinderen van mevrouw D. behoren tot dit gezinsleven nu de verwerende partij in de bestreden beslissing thans ook stelt dat gelet op de vaststellingen van slagen en verwondingen aan mevrouw D. het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij een positieve invloed heeft op het gezinsleven van mevrouw D. en haar drie kinderen - in de zin van artikel 8 EVRM zodat de vraag of het gezinsleven zich kan verderzetten in het herkomstland niet aan de orde blijkt voor de verwerende partij. Deze vaststelling dringt zich ook op na lezing van de nota met opmerkingen van de verwerende partij, waarbij erop gehamerd wordt dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven van verzoekende partij met mevrouw D. en diens kinderen. Het is enkel ten overvloede dat de verwerende partij in haar nota er nog aan toevoegt dat niet blijkt dat het gezinsleven niet kan verdergezet worden in het herkomstland of elders, maar het gebruik van de bewoordingen "*ten overvloede*" wijzen op de bijkomstigheid van dit verweer en bovendien is enige motivering in die zin ook niet terug te vinden in het thans bestreden bevel.

Verzoekende partij voegt nog een e-mail van mevrouw D. van 21 maart 2016 (stuk 10), waarbij zij in essentie stelt dat verzoekende partij haar hele leven is, er voor haar kinderen is en haar steun en toeverlaat is, maar de Raad benadrukt nogmaals de feitelijkheden van het dossier, en meer in het bijzonder de bevindingen van de rechtbank van eerste aanleg van 15 oktober 2015 waaruit blijkt dat mevrouw D. een zwakke sociale positie kent en dat het enkele feit dat verzoekende partij belooft haar te zullen bijstaan voor haar reden kan zijn om haar visie op het huwelijk bij te stellen. De rechtbank oordeelde tevens dat minstens in hoofde van de verzoekende partij het huwelijk uitsluitend gericht is op het bekomen van een verblijfsvergunning. De intenties van mevrouw D. aangaande verzoekende partij kunnen aldus wel goedgebedoeld zijn, maar deze doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.10.3. Nu de Raad de verwerende partij kan volgen dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, wordt de schending van dit artikel ook niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Verder werd ook rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, nu duidelijk wordt gesteld dat *“Op 15.03.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van Mevr. D (..), die zelf de politie verwittigde. In het licht van bovenstaande vaststellingen lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene een positieve invloed heeft op het gezinsleven van Mevr. D (..) en haar 3 kinderen.”*

In het e-mailbericht van 21 maart 2016 minimaliseert mevrouw D. de door de politie vastgestelde feiten en stelt zij dat zij en verzoekende partij ruzie hadden omdat ze niet wil dat verzoekende partij haar in de steek zou laten en dat ze enkel de ambulance wou bellen en niet de politie. Het administratief dossier bevat het administratief verslag vreemdelingencontrole waarin verwezen wordt naar het PV met nummer AN.55.LB.033534/2016-GF inzake de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen alsook de vermelding: *“partner verwittigt politie nadat zij door haar vriend geslagen werd”*. Zelfs indien al zou aangenomen kunnen worden dat mevrouw D. niet zelf de politie waarschuwde, *quod non in casu*, blijft het gegeven evenwel dat mevrouw D. het noodzakelijk achtte een ambulance te bellen, wat op zich ook aantoonde dat er meer aan de hand was dan enkel een ruzie tussen partners en dat de bevindingen van de politie inzake slagen en verwondingen aan mevrouw D. door de verzoekende partij door dit e-mailbericht geenszins onderuit gehaald worden. De overige aantijgingen die mevrouw D. ten aanzien van de politie doet over de behandeling door de politie, doen aan voorgaande vaststelling uiteraard geen afbreuk. De Raad benadrukt nogmaals dat mevrouw D. wel degelijk goede intenties kan hebben wat betreft verzoekende partij en dat zij zich in haar gedrag hierdoor laat sturen om bepaalde feiten te minimaliseren en te ontkennen, dit mede gelet op haar zwakke sociale positie, maar dit neemt niet weg dat de historiek inzake de relatie tussen verzoekende partij en mevrouw D. voldoende aantoonde dat er sprake is van een schijnhuwelijk/relatie. Er kan aldus niet uitgesloten worden dat verzoekende partij mevrouw D. (en bij uitbreiding diens kinderen) misbruikt om een verblijfsrecht te bekomen en zich enkel en alleen om die reden zou inzetten voor het gezin.

De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen waar zij van mening is dat verzoekende partij geen positieve invloed heeft op het gezinsleven van mevrouw D. en haar kinderen. Het betoog dat verzoekende partij zou optreden als een vaderfiguur naar deze kinderen, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

Uit het administratief dossier blijken voor het overige geen indicaties dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet in orde is en verzoekende partij voert dit trouwens ook niet aan.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.12. De middelen zijn in hun geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER